

מדרגה עליונה של החסד (מק"מ, ע"ח שער כ"ג פרק א'). וְחֲסִידִים, יִרְתִּין כָּל
הַהוּא כְבוֹד דְּלֵעִילָא, דְּכֶתִיב יַעֲלוּ חֲסִידִים בְּכְבוֹד,
בְּהַאי עֲלָמָא. יִרְנְנוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם בְּעֲלָמָא דְאַתִּי וְהַחֲסִידִים
יורשים מלמעלה את אותה הארה הנקראת כבוד כי הם מקבלים הארה מז"א הנקרא כבוד,
הנקרא כן ע"ש שהוא מקבל מל"ב נתיבות החכמה שהם בגימטריא כבוד כמש"כ יעלו
חסידיים בכבוד וזהו בעולם הזה אבל מה שנאמר ירננו על משכבותם הוא בעולם הבא
(מק"מ). רוממות אַל בְּגִרוֹנָם, דִּידְעִין לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא
דְּמַהִימְנוֹתָא פְּדָקָא יְאוֹת, וְכִדְיִן חֶרֶב פִּיפִיּוֹת בִּידָם
ומש"כ רוממות אל בגרונם פירושו שהם יודעים לקשר את קשר האמונה כראוי ועי"ז יש
להם חרב פיפיות. מֵאֵן חֶרֶב פִּיפִיּוֹת. דָּא הוּא חֶרֶב לְהָ,
חֶרְבָּא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא ומהו החרב פיפיות ואומר זה הוא החרב לה'
שהיא המלכות המתייחדת עם ז"א והיא חרבו של הקב"ה. פִּיפִיּוֹת: לְהִיטָא
בְּתֵרִין דִּינִין והיא נקראת פיפיות שהיא שתי פיות כי היא מתלהטת בשני דינים של
גבורה והוד דז"א (רמ"ק). וְלָמָּה. לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בְּגוֹיִם וְגו' ולמה
החסידיים שהם מהחסד צריכים את הדינים האלו, אלא הוא בכדי לעשות נקמה בגוים.

רבי פנחס בן יאיר הוא מושרש בספירת החסד שהוא הראש העליון

וְהָא רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, פִּתְרָא דְחֶסֶד, רִישָׁא עֲלָאָה.
בְּגִין כֶּךָ פְּבוֹד דְּלֵעִילָא יִרִית ואומר רשב"י והרי חמי רבי פנחס

בן יאיר הוא מושרש בספירת החסד שהוא הראש העליון, כי משני שלישי כלי החסד

העליונים של ז"א המצטרפים עם פרק עליון של כלי הנצח של התבונה נעשה מח חכמה דז"א ולכן הוא יורש מהארת ז"א את הכבוד העליון שהוא ההארה שז"א מקבל מל"ב נתיבות חכמה שהם בגימטריא כבוד, וְהוּא קָשִׁיר קְשָׁרָא עֲלָאָה, קְשָׁרָא קְדִישָׁא, קְשָׁרָא דְמְהִימְנוּתָא. וּפְאָה חוּלְקִיָּה בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי. עַל הָאֵי פְתוּרָא אֲתָמַר, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנַי יְהוָה וְהוּא זוּכָה לְקַשֵּׁר אֶת הַקֶּשֶׁר הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא ג"ר דז"א ואת הקשר הקדוש דהיינו את הבינה לו"ק דז"א ואת הקשר של האמונה דהיינו שהוא קושר את הו"ק עם המלכות ואשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא ועל השולחן הזה נאמר זה השולחן אשר לפני ה' (מק"מ). קָם רַבִּי פְּנַחֶס, וְנָשִׁיק לַיהוָה, וּבְרִידָ לַיהוָה, וְנָשִׁיק לְרַבִּי אֶלְעָזָר, וּלְכֻלָּהוּ חֲבֵרֵיִיא, וּבְרִידָ לֹזֶן, נָטַל כֶּסֶף וּבְרִידָ קָם רַבִּי פְּנַחֶס וְנִישַׁק אֶת חֲתָנוּ רַשְׁבֵּי וּבִרַךְ אוֹתוֹ וְנִישַׁק לְרַבִּי אֶלְעָזָר וּלְכָל שְׂאֵר הַחֲבֵרִים וּבִירַךְ אוֹתָם וְאִזּוּ נָטַל רַבִּי פְּנַחֶס כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה וּבִירַךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּזָן.

נאמר על רבי פנחס שלום לך ושלום לעוורך כי עורך אלהיך

פְּתַח וְאָמַר ובטרם שבירך פתח רבי פנחס ואמר לבאר את מש"כ, (תהלים כג) **תַּעְרוּדָ לְפָנַי שְׁלַחַן נֶגֶד צוּרְרֵי** [פח] וְגו' ולא נודע מהו פירש, **יִתְּבוּ** (ס"א ח"ד) **תַּמָּן, כָּל הַהוּא יוֹמָא, וְהוּוּ חֲבֵרֵיִיא**

[פח] וכתב התפארת שלמה תערוך לפני שולחן שלחן מצד הקדושה. הוא נגד צוררי לא יגע בם נגד צוררי. פי' כאשר אתה כביכול תערוך לפני דבר רע.

הלימוד היומיומי

כְּלֵהוּ חֲדָאן (דף ט"ב ע"ב) **בְּמִלֵּי דְאִזְרִיתָא, וְחֲדוּתָא דְרַבִּי**
שְׁמַעוֹן הָהוּא סַגִּי וישבו שם כל החברים כל אותו היום והיו החברים כולם שמחים
בדברי התורה ושמחתו של רשב"י היתה גדולה. **נָטַל רַבִּי פְּנַחַס לְרַבִּי**
אַלְעָזָר, וְלֹא שִׁבְקִיהָ כָּל הַהוּא יוֹמָא וְכָל לַיְלִיא, וְהָהוּא
חֲדַי עֲמִיה, קָרָא עֲלֶיהָ, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנֵּג עַל יְהוָה ולקח
רבי פנחס את רבי אלעזר ולא עזבו כל אותו היום וכל אותו הלילה והיה שמח עימו והיה
קורא עליו את הפסוק **אז תתענג על ה'**, **כָּל חֲדוּתָא וְעֲנוּגָא יִתִּירָא דָּא**
דְּחוּלְקֵי הוּא, (על דא דעמי הוא על דא פתיב (תהלים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁפְכָה לוֹ
וְגו') **זְמִינִין בְּהַהוּא עֲלֵמָא לְאַכְרֹזָא עָלֵי, זַכָּאָה חוּלְקָךְ**
רַבִּי פְּנַחַס, דְּאַנְתָּ זְכִית לְכָל הָאֵי, (דברי הימים א יב) שָׁלוֹם
לְךָ וְשָׁלוֹם לְעוֹזְרֶךָ כִּי עֲזָרְךָ אֱלֹהֶיךָ ואמר רבי פנחס שכל השמחה
והעונג הרב הזה הוא שלי כי בביתי נתחדשו כל הסודות הגדולים האלו ועתידיים בעולם
הבא להכריזו עלי אשרי חלקך רבי פנחס שאתה זכית לכל זה ולכן נאמר עליך שלום לך
ושלום לעוזרך כי עזרך ה' אלהיך מפני שזכית לנכד כזה (רמ"ק). **אַשְׁפִּימוּ לְמִיזַל,**
קָם רַבִּי פְּנַחַס וְאַחִיד בֵּיהּ בְּרַבִּי אַלְעָזָר, וְלֹא שִׁבְקִיהָ
לְמִיָּתָךְ. אוֹזִיף רַבִּי פְּנַחַס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרִכְיָה, וְלְכָלֵהוּ
חֲבֵרֵיִיא והשכימו כולם ללכת לדרכם וקם רבי פנחס ואחז ברבי אלעזר ולא הניחו
ללכת ולידה רבי פנחס את רשב"י ובירך אותו ואת שאר החברים. **עַד דִּהְווּ אֲזִילֵי**
אָמַר לְהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחֲבֵרֵיִיא, (תהלים קיט) עֵת לַעֲשׂוֹת

לִיהוֹנָה ובעוד שהיו הולכים אמר רשב"י לחברים הנה הגיע העת לעשות לה' וללמוד

תורה בדרך.

רבי אבא שאל את רשב"י סוד הענין של שני השעירים ביוהכ"פ
אַתָּא רַבִּי אַבָּא וְשֹׁאֵיל, פְּתִיב וְנָתַן אַהֲרֹן עַל שְׁנֵי
הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת וְגו'. בא רבי אבא ושאל את רשב"י שהרי כתוב
 ונתן אהרן על שני השעירים גורלות גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. **הֲיֵי עַדְבִּין**
לְמָה. וְאַהֲרֹן לְמָה לִיּוֹה לְמִי־הֵב עַדְבִּין. וּפְרָשְׁתָּא דָּא
לְמָה. וְהָא אוֹלִיפְנָא קָמִי דְמַר סַדְרָא דִּיּוֹמָא, וְהָאִי
בְּעֵינָא לְמַנְדַּע וקשה למה היה צריך את אלו הגורלות, ולמה דווקא אהרן נתן את
 הגורלות, וכן קשה מה הטעם של כל הפרשה שצריך לשלוח את השעיר לעזאזל ולמה צריך
 השעיר שיעמוד חי ולמה נשלח ביד איש עיתי המדברה והרי כבר למדתי לפני מורי את סדר
 יוה"כ ועבשיו אני רוצה לדעת את סוד ענין זה (מק"מ).

יוסף הצדיק לקח את שמעון כדי שלא יעורר את הדין

פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר להקדים ולבאר את מש"כ, (בראשית מב) **וַיִּקַּח**
מֵאֵתָם אֶת שְׁמֵעוֹן וַיַּאֲסוּר אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם [109]. **וְכִי**
מָה חָמָא יוֹסֵף לְמִיסַב לְשְׁמֵעוֹן עֲמִיּוּה יִתִּיר מֵאַחֲזוּהִי

אור הרשב"י

[109] וכתב התפארת שלמה על מש"כ ויאסור אותו לעיניהם. הרמו בזה במעלת שמירת אות ברית קודש שהעיקר הוא ע"י שמירת העינים כמ"ש הקדשה היא בעינים. פ"י הקדושה היא בעינים. וזה ויאסור אות"ו אות ברית קודש לעיניהם. ע"י שמירת עינים.

הלימוד היומי